

פרק 1

"סיימנו, גברת?" המוביל עסוק בהעמסת קרטונים אחרונים על גבו, מבקש ממנה אישור. שבי מתנערת, סורקת באישוניה את הדירה שהיתה לה עד היום לבית.

"שניה", היא מבקשת. צריכה עוד רגעים פנויים לעצמה. לפרידה מהמקום שהכיל אותה ואת כל המורכבות המשפחתית.

"אני יורד בינתיים", מודיע המוביל, "אם צריך עוד משהו – תעדכני".

הדלת נטרקת אחריו. שבי נותרת לבדה, שמחה על מעט הזמן עם עצמה. נושמת עמוק את ריח הקירות. נכנסת למטבח. הכיורים ריקים. הארונות הישנים סגורים, נוצרים עימם פיסות חיים, מאכלסים זיכרונות נעימים יותר ופחות. הבית שהתאמצה לייצב בעשר אצבעות, עם חביתה חמה ומאפה מנחם. למענה ולמען ילדיה.

עוברת לסלון. מלטפת את הקירות. ראוי לצרוב את הרגעים היפים שהם חוו בין הכתלים. עוד חלק מחייה עובר זה עתה למדור הזיכרונות...

"אמא", מישהו מתפרץ לבית, מפריע לה להיפרד מהחיים שהיו. "הסבלים רוצים לנסוע. את באה?"

כן. היא באה. אין לה פריבילגיה אחרת. מבט אחרון - והיא נועצת את המפתח בחור המנעול. מסובבת שני סיבובים, ויורדת באיטיות את המדרגות. מילא, תבוא לפה ערב אחד להתייחד עם הזמנים שמאחוריה,

אם יהיה לה זמן. היא גם צריכה להחזיר את המפתח למשכירים, ואולי השכנות תארגנה לה מסיבה יפה. הלוואי... נעים כל כך לחוש עטופה. נחמד לדעת שהיא משמעותית.

סיבות כדי לבקר במקום, אם כן, לא תחסרנה לה. גם חנויות כנראה לא תהיינה בינתיים קרוב לדירה החדשה. הכל עוד כל כך לא מאורגן שם, ובמרכז המסחרי לא נראה לה שמישהו כבר פתח חנות. אז היא תצטרך לבוא הנה גם לקניות. אבל הדירה מוכנה, וזו סיבה מספיקה כדי לעבור אליה. כדי לגור בפינה שהיא שלה ממש, בלי לבקש מהמשכיר לקדוח עוד חור, או להחליט שלא שווה להשקיע בהוספת כיור בבית שלא שלה.

שנים חיכתה לרגע הזה. משכנתא אדירה רובצת עליה, מאפשרת לה לגעת בבית משלהם. גם ככה הבניה התעכבה בכמה חודשים ארוכים. היה חשוב למשכיר לדעת תאריך לפינוי הדירה, אבל היא בעצמה לא ידעה. אולי בגלל המצב האישי הסכים המשכיר להתגמש ולהותיר את העיתוי פתוח. טוב, לא משנה. העיקר שהם כבר בשלב הזה.

נחמיה מדלג בקלילות את המדרגות, רץ למשאית שאוספת את כל מה שהיה פה. רק היא יורדת באיטיות, נושמת עוד קצת מהאוויר החנוק של חדר המדרגות. בבנין החדש יש מעלית. המדרגות תמתנה להם מאחורי דלת החירום. מקווה שגם השאלות וה'חפירות'.

המוביל כבר יושב על יד ההגה, הדלת שלצידו פתוחה בחציה. "זהו?" שבי מהנהנת. "הילדים יוכלו להצטרף?" חשוב לה שהילדים ייהנו. השנה החופשה מתנקזת למעבר, וחשוב לה להעצים את החוויות. אחד הפועלים מעווה את פיו. "מאד צפוף פה, גברת", מצביע על הקרטונים. "זה לא דרך ארוכה. שילכו עם בעלך. מה הבעיה?"

"הם לא יכולים", אצבעות כף ידה של שבי נמחצות תחת ידה השנייה. "וחשוב לי שהם יצטרפו לנסיעה".

עכשיו מצחקק הפועל השני. "זה לא מסע תענוגות", הוא מודיע. "זו משאית עם חפצים כבדים שמיטלטלים מצד לצד, ואין מקום לשבת. באמת, עדיף כבר ללכת ברגל".

שבי סוקרת את ילדיה. עיניהם דורשות ממנה להמשיך להתעקש.

"טוב, נו", הנהג נאנח. "אבל בזריזות. שמעתם?"

כן. הם שומעים ומקפצים בזריזות אל הרכב. לשבי פחות מתאים המסע, אבל היא לא יכולה להפקיר את הילדים לבד. תיאלץ להצטרף למסע שהוא לא תענוגות. כמו כל החיים שלה, בעצם.

"בעלך מחכה בדירה החדשה?" מוודא הפועל. שיניה ננעצות בשפתה התחתונה. למה זה כל כך חשוב לז?

דבורי מגחכת בקול, בתיה צובטת אותה קלות.

"אאמממא, תגידי לה!"

"עוד מילה אחת - ואת נוסעת באוטובוס", שבי זועפת. בשביל זה התחננה לפועלים שיצרפו את הילדים לנסיעה? דבורי משתתקת, שולחת מבט רושף לבתיה.

"תשתדלי לא להרגיז אותה", עכשיו הגערה מכוונת לגדולה, שלא יחזור על עצמו שוב אקט דומה, והיא תצטרך שוב 'להגיד לה'... חבל שלא קיבלה את הצעתו של אלימלך. הוא התקשר אליה אתמול, אח יקר שכמוהו, והציע עזרה. אבל היא, לביאה כמו תמיד, העדיפה לוותר. חייבת להסתדר לבד. או לא להסתדר.

"גברת, את שומעת?"

היא שומעת ומסבירה שלא. בעלה לא נמצא. לא מספרת שהוא לא נמצא בכלל. היא תגיע ותפתח את הדלת. לא צריך את בעלה כרגע. החסר לופת אותה, אבל לא בגלל מי שיפתח ראשון את הדירה החדשה.

המעלית פנויה, וזה משמח את שבי. לא חסר לה שהפועלים עוד ירגזו על סחבת של המתנה למעלית. הודפת את המחשבה שיתכן והיא הדיירת הראשונה שחונכת את הבנין. לא נחמד לגור בבנין ריק בלי ראש משפחה חזק. עולה בזריזות, פותחת את הדלת. "שלום בית שלנו..." לוחשת ונושמת עמוק את הריח החדש, הנקי, המסויד.

רגע לא ארוך חולף, והקולות מבשרים לה שהם מגיעים, הפועלים. נחמיה מתווה להם את הדרך במקצועיות. לא להאמין שהוא רק בן ארבע עשרה. עכשיו היא שומעת אותו מסביר ש'הסימון הכחול - זה לסלון, וטפירות הרגליים מתקרבות אליה ממש. חבטה אדירה מספרת לה שהקרטרון הכחול נחת ביעד. היא חייבת להתנער ולהיות מרוכזת במה שמתרחש סביבה, אחרת יהיה הארגון מורכב בהרבה, ואין כאן מבוגר נוסף שיוכל לסחוב או לגרור את המטען.

"גברת", הפועל מוחה את מצחו בממחטת בד עתיקה. "זה - איפה?"

"כאן, בבקשה", נחמיה מצביע על חדר הבנות בדיפלומטיות.

"צמוד לקיר המזרחי", שבי מתנערת. נחמיה, אחראי ככל שיהיה - עדיין ילד. היא לא יכולה להפיל עליו את ניהול העניינים. לא כשדחתה את הצעתו של אחיה.

"זה החדר שלנו?" דבורי מלטפת את הקיר הצבוע, ערגה בתנועותיה.

"נכון יפה?" בתיה מתלהבת. "אמא, איפה יהיו המיטות?"

הפועל פורק את מדפי המכתביה, מצמיד אותם לקיר. "יש אולי משהו לשתות, גברת?"

היא לא גברת, ואין שום דבר לשתות. המקרר עוד תקוע במשאית, ועל כוסות חד פעמיות היא לא חשבה. לכאורה אפשר לשלוח את דבורי ובתיה למכולת, רק שהיא בעצמה לא יודעת היכן היא ממוקמת. איך לא חשבה על זה מראש?

הנייד שלה מזמר. היא מרימה מיד. "מה נשמע, שביליה?" הקול של אמא אכפתי ומחמם. "מסתדרים? אפשר לבוא לעזור?"

האינסטינקט שלה צועק לא. היא בולעת אותו מהר ואוספת אוויר. לא חייבים להיות גיבורים בכל מצב, בפרט שאמא רוצה להיות שותפה. "תודה אמא. בהחלט נשמח. תוכלי אולי להביא כוסות ושתייה מתוקה לפועלים? שכחתי מזה לגמרי."

"מצרפת לארוחת הצהריים", הקול של אמא עולז, מספר לה כמה

משמח אותה להיות שותפה במעבר, למרות שמשפחתה מתרחקת. "חמש דקות במונית - ואני אצלכם. נס שלא התרחקת יותר מדי".

המילים ממשיכות את עצמן, למרות שאינן נאמרות. למה היית צריכה להרחיק, שביליה? את לבד, וזה הזמן שלך להתקרב. לא להתרחק.

הפועל תולה בה עיניים. "כמה דקות - ומגיעה שתיה", מבטיחה. הוא מהנהן באיטיות ויוצא, כמעט מתנגש בפועל השני, שמגיח מולו מדלת הכניסה.

קרטון נוחת לידה. הפועל מטיח את הערימה על רצפת המטבח. "חם היום", מתלונן. "יש שתיה, אולי?"
"בדרך".

"מקווה שהדרך קצרה", זועף הפועל. "מה קרה, אין לכם כאן חנויות?"
"אין", דבורי עונה במקומה. היא עצמה תקועה בדרך, כמו המקרה. דרך ארוכה, מפותלת. דרך בלי סוף.

בתיה חודרת לעיניה, מחייכת. "נכון הבית החדש יפה?" היא חייבת את האישור של אמא שלה. שבי מתנערת. מה שהיה - היה. יש לה ילדים מקסימים, חיים מאירים - גם אם מפותלים, עבודה מסודרת, ועכשיו גם בית משלה. למה היא נמשכת תמיד למה שאין?

"סבתא!!!!" דבורי מריעה. והיא אפילו לא הבחינה שאמא כבר כאן.

"את מהשתיה שבדרך?" מברר הפועל. אמה מהנהנת, פורקת שקיות וניחוחות. בקבוק צהוב מתנודד על השיש, לצד בקבוק קולה ושרוול כוסות. על הכל היא חושבת, אמא.

"עשיתם את זה מהר", שורק בהתפעלות הפועל הראשון, שמצניח עוד קרטון במטבח. "את יודעת, גיברת, לפעמים אומרים 'כבר כבר' - ובסוף אין כלום. חושבים שאנחנו לא בניאדם. לא צמאים".

אמא שלה ממהרת למחות, לומר ש'מה פתאום? בוודאי שעובדים חייבים שתיה'. תמיד היא מוצאת את המילים הנכונות. רק מול הבדידות של הבת שלה היא לפעמים אבודה.

"הדרך לבית משלך היתה ארוכה", אישוניה של אמא סורקים את התקרה. שבי מהנהנת בבלי דעת. "אבל בסוף זה הגיע. את פה, וזה נפלא".

באמת נפלא. אולי הדרך ליעד הבא בחייה יהיה קצר יותר, ומהיר. כמו השתיה.

"אכלתם משהו?"

בתיה אומרת שכן, דבורי עונה שלא. ככה הן, הבנות. תמיד תהיינה הפוכות זו מזו. חיוך מבליח על פניה של שבי, ומאיר גם את עיניה של אמה. צחוק מתפרץ מתוכן. בלי סיבה. מחמם את האווירה בבית החדש.